

ՓՈՔՐԻԿ ՏԻՐԱՄԱՅՐ

Կապոյտ աչքերով Փոքրիկ Տիրամայր

Սրշալոյսին պէս դու միշտ մանկամարդ.

Սրտիդ մէջ դարուն, ոտքերուդ տակ վարդ.

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Լացիր դու միայն մայրութեանդ համար

Զղջումդ էր աղօթք և ոչ մեղքի ցաւ.

Թէ աղբիւր լոյսին, թէ լոյսին ծարաւ

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Յաւիտեանին հետ յաւիտեան եղար.

Երկու սրտերու դու մէկ տապանակ.

Սփռեցիր ձեռքերդ մեղի պարունակ.

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Երգ երգոցէն մինչ եղեմն երկնավայր

Անցար ու եկար խոստումէ խոստում.

Աւետարանին մէջ աստղդ անտրտում

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Տառներկու աստղեր գլխուդ մշտավառ

Ոտքերուդ մահիկն արծաթեայ սօլեր

Քու շուրջըդ երկինք եօթնեակ շքնորհներ

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Չեմ կրնար, աւաղ, պատկերըդ պայծառ

Սրտիս մէջ կըրել ոսկեղէն բակով.

Դու երկինք հանդարտ, ես ալէկոծ ծով

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Երբ կը փնտռէի ինձ նոր ճանապարհ

Մըշուշներու մէջ թեւերըս բացի.

Ու խունկի փոխան մեղքերս ծըխեցի.

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Քանի խարխափուն ես անցայ աշխարհ.

Եւ իմ սիրտս ըրի տենչերու նաւակ

Բայց դուն էիր միշտ հեռուն Սրունեակ

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Դու վերէն բացիր ծիրկաթին պայծառ

Ես սեւ հողին մէջ արիւնտ հեաքեր,

Ես այս տեղ գերի՝ դու միշտ ազատ վերն.

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Մանուկը գրկիդ մերձեցիր, ո՛վ Մայր,

Կոխէ փուշերուն, ըլլան վարդաստան,

Դուն աղուոր արեւ, իմ սիրտս անդաստան,

Կապոյտ աչքերով փոքրիկ Տիրամայր:

Քեմիս 10 Յուլիս 1942

Պ Ա Տ Ր Ա Ն Ք Ը

Պատրանքն այն է որ թովչութեամբ միգամած

Կը մերձենայ հոգւոյդ տըկար ժամերուն.

Դալիլայի թեւերուն պէս փափկասուն.

Կը շղթայէ ըզքեղ սիրով մեղկացած:

Անդիմադիր իր զօրութեանը թագուն

Կ'երազես կեանքն հայրին մէջ անդրադարձ.

Լիճերու խորն աստղերն ինչպէս վար իջած

Ունայնօրէն կը փնտռեն լոյսն արեւուն:

Լոկ յոյսերով, առանց լոյսի ջերմութեան,

Կ'օծէ աչքերդ երանութեան մեռնով.

Եւ հակառակ տառապանքիդ մշտական

Կը հետեւիս հիւանդ մինչեւ գերեզման.

Հոն կը նայի քեզ հեղինակն ժըպիտով

Խղճմըտանքիդ փուշերուն մէջ թողնելով:

Քեմիս 3 Օգոստոս 1942

Յ Տ Ե Ս Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Ինձ մի ըսէք, երթաւ բարով, եղբայրներ

Վերադարձի յոյս ունիմ ես տակաւին.

Զեր սրտին մէջ պահեցէք ինձ քիչ մը սէր,

Օր մը թերեւս մեր ճամբաներն հանդիպին:

Յըտեսութիւն ինձ ըսէք որ աստղ մ'ըլլայ

Երբոր ճամբաս խաւարին մէջ երկարի.

Յօղեցէք ջինջ արցունք որ սիրտս հեշտանայ

Ու ձեր լացով յոյսս աւելի արծարծի:

Յաւին մէջ լոկ սրտերն իրար կ'ըմբռնեն

Եւ մըտերիմ հառաչներով կը խօսին:

Ես չեմ խնդրեր կճեայ կոթող աշխարհէն:

Հսկեցէք լոկ իմ հողածածկ անունին.

Ահաւասիկ իսկ կը մեկնիմ սրտաբեկ

Շիրմիս քով՝ ալ Յըտեսութիւն ինձ ըսէք:

Հ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ

Քեմիս 12 Սեպտեմբեր 1932